

SÉRIE PROKLETÍ SPŘÍZNĚNÝCH

ŽÁR VĚČNÉHO PLAMENE

LUTHER

DVĚ BONUSOVÉ
KAPITOLY

TARAN

PENN COLEOVÁ

JOTA

VYŠLO

„Autorka čtenáře po většinu knihy drží v napětí, kudy se příběh bude ubírat. Na posledních stranách pak jen hladově hltáte každou další stranu, abyste si mohli říct: Kde je sakra druhý díl?!“

IG @MALA_KNIHOMOLKA_

„Konečně! Konečně jsem se po knihách od Massové a Čtvrtého křídla dočkala série, která mě vážně chytla za srdce. Příběh je originální a já už teď vím, že svět, který v dalších dílech budeme objevovat, je promyšlený. A poutavý.“

DATABÁZE KNIH, LARRUSKA

„Tak tohle byla pecka! Romantasy se vždycky hodně bojím, protože je tu bohužel obrovské riziko, že hlavní hrdinka bude totální naivní koza. A teď je to čím dál častěji. Ale tohle je výjimka potvrdující pravidlo a já jsem si upřímně oddychla.“

IG @DUDYCHOVAJITKA

THE KINDRED'S CURSE SAGA
HEAT OF THE EVERFLAME

COPYRIGHT © PENN COLE, 2022
TRANSLATION © OLGA RACLAVSKÁ, 2025
© NAKLADATELSTVÍ JOTA, S. R. O., 2026

SÉRIE PROKLETÍ SPŘÍZNĚNÝCH

ŽÁR
VĚČNÉHO
PLAMENE

LUTHER

DVĚ BONUSOVÉ KAPITOLY

TARAN

PENN COLEOVÁ

JOTA / 2026

LUTHER

Tato kapitola je napsaná z pohledu Luthera a odehrává se během 27. kapitoly Žáru Věčného plamene. Obsahuje však spoilery týkající se pozdějšího děje. Proto autorka doporučuje přečíst si tuto kapitolu kdykoliv po konci druhé části.

„Pověz mi, co chceš.“

„Tebe,“ zašeptala. „Chci tebe.“

Hrud' mi sežehla vlna ohně a já jsem pevně semkl víčka. Agónii mi nezpůsobovala pouze fyzická bolest – ačkoliv ten postarší léčitel, jenž mi rány prohlížel, se nikterak nesnažil postupovat jemně. Bolest z divinitové otravy působila jako pouhé škrábnutí v porovnání s tím, jak hluboce mě zasáhla Diemina slova.

„Kdy jste k tomu přišel?“ zeptal se léčitel a posunul si brýle na nose.

„Před pár dny,“ odvětil jsem. „Možná před týdnem.“

Zamračil se. „Víte to jistě?“

Popravdě, od chvíle, co se mi Vancův nůž zakousl do boku, mohly uplynout pouhé hodiny, ale klidně taky celý rok. Mou mysl tolik zaměstnávala snaha dostat Diem zpátky do Lumnosu, že se z času stala jedna matná šmouha.

„Na tom nesejde,“ odsekl jsem.

Muž nesouhlasně zamručel. „Koukám, že divinitová prchlivost už stihla zapustit kořeny.“

Zaťal jsem čelist, ale ten muž měl pravdu. Zatímco mi otrava oslabovala tělo, probouzela ve mně ty nejtemnější emoce. Z mého hněvu se stala surová bestie, kterou se mi nedařilo ovládat. Dokonce ani s Diem.

Svoje rozkazy si strč do prdele.

Projel mnou stud. Jak jsem na ni taková slova mohl vychrlit? Na svou *královnu*? Hlava mi klesla. „Dokážete to vyléčit, nebo ne?“

„Když se to podchytí v zárodku, někdy se dá infekce vyříznout. Ale ... pokud se otrava už takhle rozšířila...“

„Rozumím,“ utál jsem ho. Lítostivý výraz na jeho obličeji mě málem znovu rozběsnil. Připlácl jsem si provizorní obvaz zpátky na ránu a strhl si lem svetru zpátky dolů. „V tom případě chci jenom ty byliny. A gázu.“

Pokynul k seznamu rostlin, jež jsem sestavil podle těch, které měla Diem v brašně. „Vyrábíte zábal? Tohle jsou drahé věci. A taky dost účinné.“ Loupl pohledem k mému boku. „Obávám se však, že na tohle stačit nebudou.“

„Ty byliny,“ zopakoval jsem odměřeně.

Muž pozvedl obočí, ale našťastí si zbytek svých poznámek nechal pro sebe. Diemin zábal představoval mou poslední naději. Kdykoliv ho připravovala, v hlavě jsem si zapisoval každou přísadu a množství a poté, zatímco spala, jsem se odebral stranou a její postup zopakoval. Když potom má verze nezafungovala, trval jsem na tom, že půjdu očistit její nástroje, abych mohl zbytky použít na sobě. Ale přestože zábal Taranovy rány léčil, ty mé se pouze zhoršovaly.

Zamžoural na seznam. „Bude pár hodin trvat, než je všechny seženu. Můžete si je vyzvednout ráno, ale zaplatit mi budete muset hned.“

Projel mnou ostent podráždění a já se musel pevně chytit křesla, abych ho potlačil. „Kolik?“

„Padesát zlatých marek.“

Přimhouřil jsem oči. „Jsou to rostliny. Nemůžou stát víc než pět.“

Pokrčil rameny. „To si vyřídíte s Korunami. Smrtným je zakázali pěstovat. Podle toho pak vypadají ceny.“

Vytáhl jsem mince z měšce a třískl s nimi o stůl. Padesát zlatých marek bylo víc, než kolik si většina smrtelných vydělá za celý rok, a přitom tyhle léčivé rostliny potřebovali ze všech nejvíc. K čemu je

Korunám dobré, že se jim tak špatně shání, když to tolik lidí může stát život?

Anebo to možná právě takhle zamýšlely.

Znovu jsem si prohlédl toho léčitele. Hnědé oči. Oči *smrtného*. Sáhl jsem do měšce a hodil na stůl dalších dvě stě marek. „Pro další smrtelné, kteří je budou potřebovat.“

Vyvalil nad tou horou zlata oči. Já si přehodil plášť přes ramena a otočil se k odchodu.

„Mám pro tebe malou radu,“ zavolal za mnou. „Za ten dar.“

Zastavil jsem a otočil se.

Sklonil bradu a provrtal mě tvrdým pohledem zpoza obrouček brýlí. „Obvykle trvá měsíc, než se divinitová otrava tak moc zhorší. Pokud ta tvoje postupuje takhle rychle, nejspíš jsi bohy pěkně nakrknul. Ty žádný zábal nepotřebuješ, synku. Potřebuješ se modlit.“ Shrnul mince ze stolu. „Ale reklamace nepřijímám.“

Když jsem za sebou zavíral, stěžil se mi podařilo zabránit tomu, abych ty dveře neroztřískal. Vykročil jsem směrem k trhům, ale má mysl se toulala jinde: v pokoji jistého hostince na druhé straně města.

Zvedl jsem ruku, položil ji na svou zjizvenou tvář a představoval si, že na ní spočívá ta její. To, jak se mě Diem dotýkala – jak mi dovolovala dotýkat se jí...

V tu noc, kdy mě zranili, jsem se zapřisáhl, že se s ní přestanu sbližovat, dokud se neuzdramím. *Pokud* se vůbec uzdramím. Musela už oplakávat svého otce, opustil ji Henri a šance na to, že se znovu shledá se svou matkou, byly přinejlepším pochmurné. Nemohl jsem se stát dalším člověkem, jež milovala a poté ztratila. Musel jsem mezi námi vytvořit odstup, klidně i silou, pokud bude třeba. Stát se osobou, kterou bude oplakávat, ale poté na ni zapomene.

Jenže v té koupelně se má vůle zlomila. S pohledem na to, jak tam přede mnou Diem stojí nahá a mokrá, moje odhodlání nemohlo zápolit. Slyšet, jak sténá moje jméno, cítit, jak mi přiráží k ruce, vidět tu důvěru v jejích očích, zatímco se podvoluje mým rozkazům... to všechno působilo tak *správně*. Působilo to

jako víc než prostá touha. Dokonce víc než láska. Působilo to jako *osud*.

Dal jsem jí ze sebe tolik, kolik jsem si mohl dovolit.

A poté jsem jí zlomil srdce.

Božské dědictví se ve mně zmítalo v hořkém protestu. Za to, že jsem tam Diem takhle nechal, se na mě hněvalo ještě víc než Diem samotná. Když se mi v té koupelně náhle vrátila magie, připadalo mi, že si cestu kouzlem Zrození prorazila snad pouhou silou vůle. Diemina magie bez té mé působila neúplně a má duše zase působila neúplně bez té její.

V pravé dlani mi samy od sebe začaly vířit stíny. Kdykoliv jsem se je pokusil setřást, vrátily se s větší silou než předtím. Bylo mi jasné, kam mě vábí – k místu, kam mě to táhlo po mém prvním odchodu z hostince. Jakmile jsem k němu však přišel, vybavilo se mi Diemino proroctví a já se neokázal přimět, abych vstoupil dovnitř.

Ta vzpomínka ve mně znovu probudila pekelný hněv. Poté provinilost. A nakonec stud.

„Fajn,“ zavrčel jsem si pod vousy a změnil směr. Mé stíny skryla sevřená pěst, ačkoliv odmítaly ustoupit, dokud mě nepřivítala svatyně Spřízněných.

„Který?“ zeptala se obsluha, aniž by zvedla zrak od knihy.

„Požehnaná matka Lumnos,“ odvětil jsem.

Mávla rukou k potemnělé chodbě, druhou si přitom zuřivě zapisovala poznámky. „Třetí vlevo.“ Růžovými očima loupla po dýce u mého pasu, ale poté je opět sklopila ke knize. „Žádné zbraně.“

Obešel jsem ji k řadě dřevěných skříněk opatřených samostatnými krevlicemi, zamkl v jedné z nich svoje zbraně ukořistěné v Igniosu a poté vykročil chodbou. Přivítaly mě dveře s rytinou planoucího slunce a srpku měsíce. Za nimi stála socha požehnané matky, jež si tiskla ruce k srdci a seděla na vyvýšeném piedestalu osvětleném kruhem bledě modré záře. Na jednom ze sametových polštářků roztroušených po zemi klečel mladý muž, na lavici ozdobené střapci si zase šeptaly dvě ženy.

Uchýlil jsem se do rohu a v touze zůstat nespátřen se zahalil do roucha stínů, ale jakmile jsem zvedl ruku s úmyslem odevzat svou obětinu, nepodařilo se mi ze sebe dostat jedinou jiskřičku.

Nikdy jsem o své víře nepochyboval. Právě naopak; ve svých nejtemnějších chvílích se pro mě má oddanost požeňnané matce stávala zdrojem síly. Její rozkaz *sloužit šedooké královně* byl mým majákem, mým posláním, mou kotvou. Kdykoliv jsem nedokázal vložit důvěru v cokoliv jiného, utěšovalo mě přesvědčení, že jednoho dne, až nadejde můj čas odebrat se na onen svět, budu odcházet s pocitem, že všechna ta příkoří nějakým způsobem pomohla přispět ke vzniku lepšího světa.

Ale pokud zemřu nyní, podařilo se mi dosáhnout leda tak toho, že jsem Diem nadělal plno nepřátel v její vlastní říši a nasliboval jí věci, jež nedokážu splnit.

Zrak mi sklouzl k páru na lavičce. Ženy k sobě skláněly hlavu, oči zavřené, prsty propletené. Jedna vztáhla ruku, aby své partnerce odhrnula vlasy z tváře, a odhalila tak zářící znamení druhů na své dlani.

Můj ostrý pohled stoupl zpátky k soše. „Má to být trest?“ zašeptal jsem. „Protože jsi mi řekla, abych jí pouze sloužil, ale já jsem chtěl víc?“

Stejně jako v ostatních vyobrazeních měla i tato podoba bohyň Lumnos rty lehce zvlňené v mírném úsměvu a v očích vytesaný smutek. Povídalo se, že prý utrpěla příšernou ztrátu, z níž se nikdy nevzpamatovala, a truchlila proto i po smrti.

„Pomohl jsem jí překonat Výzvu,“ splynulo mi ze rtů. „Dostanu ji bezpečně zpátky domů. Řekni mi, že to stačí. Řekni mi, že zbytek zvládne beze mě. Dej mi aspoň to.“

Pár vstal, přistoupil k soše a vyslal k ní identickou dvojici safírových jisker. Jakmile magie stoupla a zmizela ve vzduchu, obě ženy se uklonily a odešly.

Já se dál krčil v rohu a stíny kolem mě se začínaly bouřit. „Řekni mi, že se s tím proroctvím pleteme,“ pronesl jsem o něco hlasitěji, čelist napjatou. „Řekni mi, že ten ‚dar‘ není tvoje Koruna.“

Až nastane čas konce a krev bude prolita, předej náš dar mému věrnému nástupci a pověz mu, že mu tak kážu.

„Řekni mi, že tím nástupcem nejsem já. Řekni mi, že nemáš v plánu nechat ji umřít a udělat místo ní krále *ze mě*.“ Přidusal jsem blíž a zuřivě zavrčel: „*Mluv!*“

Klečící muž nad mým výbuchem vyjekl. Ohlédl se a celý zbledl, když se mu naskytl pohled na stěnu rozlícené temnoty, jež nyní pokrývala polovinu místnosti. Vyškrábal se na nohy a vystřelil ke dveřím.

Přihnal jsem se až k patě sochy jako vichřice a propaloval pohledem bohyni, jíž jsem přislíbil svou oddanost. „S radostí svou smrt přijmu, pokud to znamená, že se to tvoje zatracené proctví *nikdy* nenaplní.“

Rozhlédl jsem se po jakémkoliv znamení, že mi odpověděla. Vedla mě svou božskou rukou celé roky a vždycky mi svou vůli nějak vyjevila, nápadně či jen nepatrným způsobem. Proč mě nyní opustila?

„Prosím,“ zachrptěl jsem. „Řekni mi, že jí moje smrt nějak prospěje.“

Padl jsem bohyni k nohám a zápasil se svou zármutkem ztýranou vírou. Pro Lumnos byla láska nadevše. Jednalo se o její nejvyšší příkázání: *dbejte o své sousedy, spravujte dobře svou zem a vládněte milostivě – nikoliv ze strachu z odsouzení, nýbrž proto, abyste pečovali o naše druhy. Řídit se jejím svatým slovem neznamenal nic, pokud tak člověk nečinil z lásky.*

Za ty roky jsem se od toho výnosu odchýlil. Tento rozbitý svět dává člověku tolik důvodů k nenávisti, obzvláště pokud žijete ve společnosti, jež odměňuje sobeckost a chamtivost. Až setkání s Diem mě přivedlo zpátky. K požehnané matce žádnou náklonnost nechovala, ale ztělesňovala naši bohyni víc než kdokoliv, koho jsem kdy poznal. Připadalo mi nemožné přijmout, že by nás Lumnos svedla dohromady, jen aby nás od sebe tak rychle odtrhla.

Přitiskl jsem dlaň na kruh nedotčené kůže nad svým srdcem. „Vím, že jsi to udělala pro ni.“

„*Udělal jsem to pro vás oba.*“

Ten hlas zněl žensky, mocně a prastaře, ale když jsem se rozhlédl po jeho původci, stál za mnou pouze ten muž, jemuž oči zářily jasnou modří. Padl jsem na kolena. On mi položil ruku na hlavu a mé božské dědictví se rozechvělo poznáním.

„Požehnaná matko,“ vydechl jsem, „pověz mi, co mám dělat.“

Jeho úsměv – její úsměv – působil smutně jako vždycky. „*To už jsem udělala.*“

Zatřásl jsem hlavou. „Nemůžu Diem sloužit ze záhrobí.“

„*Můj věrný princí. Ještě stále netušíš, kolika možnými způsoby můžeš sloužit ženě, kterou miluješ.*“ Vzal mou čelist do dlaní a zvedl mi obličej, abych se mohl vykoupat v jeho éterickém svitu. „*Nadcházející dny nebudou lehké. Je třeba napravit dávnou křivdu a všichni za ni budou muset zaplatit.*“

„Řekni mi, že to Diem přežije. Tenhle svět ji potřebuje. Pokud má za něco zaplatit, ať je tou cenou můj život.“

V jejích vševidoucích očích, jež na mě upírala, se zaleskly slzy. „*Nyní se musíš nechat vést srdcem. Osud tohoto světa závisí na jejích rozhodnutích. A také na těch tvých.*“

Vznesl se kolem mě oblak třpytivých azurových hvězd, jenž vzápětí vybuchl v záblesku oslnivého světla, které mě přimělo zavřít oči.

„*Pokračuj dál ve své službě šedooké královně, Luthere Corboisi. V životě i smrti. Všemi způsoby, jakými jí sloužit dokážeš.*“

Svatyně potemněla a já jsem osaměl.

TARAN

Tato bonusová kapitola se odehrává mezi 29. a 30. kapitolou Žáru Věčného plamene. Pokud Žár Věčného plamene čtete poprvé, autorka doporučuje počkat se čtením této bonusové kapitoly až po dočtení druhé části Žáru. Poté si ji můžete přečíst kdykoliv.

Varování: Mysl Tarana Corboise je zvrhlá a vyšinutá.

To znamená, že následující bonusová kapitola obsahuje extrémní množství vulgarit, nespisovných výrazů, sexuálních narážek a nehezke sebekritiky.

Zmiňuje se zde také Taranův boj s alkoholem a depresí, což může být pro někoho nepříjemné.

Čtení tedy dobře zvažte.

Do hajzlu, jak může být někdo tak žhavej?

Nemohl jsem ho vystát. Zalaric byl asi stejně vřelý a příjemný, jako když strčíte ptáka do díry v ledu a on vám tam zamrzne. A o tom něco vím, věřte mi – *nikdy* se nesázejte s námořníkem z Merosu. Ale to, že byl žhavější než čerstvý lejno na ignioský písečný duně, se nedalo popřít. Dokonce tak moc, že i když mě od chvíle, co jsme se poznali, ustavičně terorizoval, nechal jsem se jím překecat k tomu, abych s ním strávil odpoledne ve městě Umbros. *Sám*.

„Změň mi ten převlek,“ naléhal jsem cestou mezi stánky na trhu se železem.

Tiše se pro sebe zachechtal. Byl to blbej, žhavej smích, ze kteréhoh vás začne šimrat v břiše a kalhoty vám najednou připadají až moc těsný, *mrk, mrk*. Zvedl to svý blbý, žhavý obočí a sebejistě zkroutil kouty těch svejch blbejch, žhavejch rtů. „A kolik mi za to hodláš zaplatit?“

„Neprohodím tě za to tamhletím stánkem. Stačí?“

Znovu se zasmál. Pruh nóbl látky, kterou měl přehozenou přes ramena, mu sklouzl níž a mně se tak naskytl pohled na jeho tělo, odhalené až k boku. Tmavá kůže v barvě umbry mu zářila, zvýrazněná světlem pochodní, jež lemovaly chodby vytesané do jeskyní z černého kamene, a působila teple, hebce a až zatraceně moc příjemně.

Kurva. Jak já se jí chtěl dotknout.

Tiše jsem zavrčel.

„Nějaký problém?“ zeptal se. Podle tónu hlasu se pěkně bavil. Ten nadutej parchant *moc dobře* věděl, co dělá.

Zaskřípal jsem zuby a neodpověděl, ale vyhnat z hlavy obrázek jeho výrazných pánevních kostí se mi nepodařilo. Zalaric byl svalnatější, než bych čekal. Mezi Dědici by se řadil k těm menším a zprvu bych ho dokonce označil za hubeňoura, ale všechny ty parádní, třepotavý hadry skrývaly sílu. Takovou sílu, ke které člověk nepříjde náhodou. Vzhledem k tomu, jakou vládl mocí, mi vrtalo hlavou, jak k ní přišel on.

„Těm, kdo to mají rádi tvrdě, obvykle účtuju víc,“ pronesl. „Vypadá to, že mi budeš muset zaplatit tak či tak.“

Zastavil jsem se a založil si paže na hrudi. V ten moment mou pozornost upoutal odraz ve stěně nablýskaných stříbrných pancířů, vystavených na stánku opodál, a připomněl mi, jak momentálně pro všechny kromě něj vypadám: jako osmiletá holčička v nadýchaných růžových šatečkách. S pažemi založenými na hrudi, rameny nahrbenými a podmračeným výrazem jsem působil dojmem, jako bych spíš trucoval, než se ho snažil zastrašit.

Byl jsem *rozkošný* až hrůza.

Zalaric semkl rty do tenké linky. Nejspíš neměl daleko k tomu, aby se rozchechtal nahlas. „Možná, ale pokud budeš hodná malá holčička, můžeš si se mnou za odměnu házet, co hrdlo ráčí, úplně zadarmo.“

„Změň mi ten zsranej převlek, Zale,“ zavrčel jsem.

Obočí mu vystřelilo vzhůru. „Vážně jsi mi právě řekl ‚Zale‘?“

„Jo. Mám rád přezdívky.“ Přistoupil jsem blíž. „Nějakej problém, Zale?“

Skutečnost, že přezdívky obvykle dávám jenom lidem, který mám rád, mi nepřipadalo důležitý zmiňovat.

„To jsem si všiml,“ podotkl. Vůbec se mi nelíbilo, jak mu při tom zajiskřilo v očích. „Jakou že přezdívkou jsi to častoval svou sestřenicí Didi?“

Přimhouřil jsem na něj oči. Já blbec předtím Diem oslovil „Korunko“. Zalaric tehdy dělal, že to neslyšel. Teď mě ale napadlo... pokud ano, došlo mu, co to znamená? Použije to proti nám?

Přistoupil jsem o další krok blíž, a když se má hrud' otřela o tu jeho, srdce se mi rozbušilo rychleji. „Jen abys věděl, já bych pro ni zabíjel. Pro kohokoliv z nich. Jsou moje rodina.“ Můj další krok vpřed ho přiměl ustoupit. „A pokud někdo mojí rodině ublíží, nepřezžije.“

Zalaric mi položil dlaň na hrud' a lehce mě odstrčil. „Vychladni, chlapče,“ zapředl. Vůbec nevypadal, že by ho to zastrašilo, a to mě neskutečně vytáčelo. „Luther mi zachránil život. Už je to sice dávno, ale k ničemu nechovám větší odpor než k vědomí, že někomu něco dlužím. Milerád vás čtyři pošlu bezpečně zpátky domů, jen abychom si konečně byli kvit.“

„Myslel jsem, že si za to chceš něco účtovat.“

„To tedy chci. Ale platit budete za mé dovednosti. Ten dluh pokryje mé mlčení.“

Zamračil jsem se. Tohle se mi nelíbilo. „Před čím tě Lů zachránil?“

„V Lumnosu mě jistí lidé chtěli zabít. Luther mě odtamtud dostal dřív, než svého cíle stihli dosáhnout.“ Pronesl to tak hladce, že bych mu to málem zbaštil. Ale já sám jsem před svým otcem něco skrýval celý život, a tak jsem si na polopravdy časem vyvinul čich. Zalaric něco tajil.

A to se mi taky nelíbilo. Proč by –

„Do prdele.“ Zamrkal jsem, když mi to došlo. „Ty jsi polosmrtelnej.“

Zalaric před mým pohledem neuhnul. Sloužilo mu ke cti, že ze souboje nikdy neustupoval. „A co?“

„Momentíček... kolik ti je? Třeba jsem mu při tom pomáhal.“
Rozzářil jsem se. „Třeba za to dlužíš i *mně*.“

Naklonil hlavu k pravému rameni. „Ty jsi mu pomáhal s ostatními dětmi?“

Já zase naklonil hlavu k tomu levému. „Ty o těch ostatních dětech víš?“

„Ach tak. Ty musíš být Lev. Kladl mi na srdce, abych tě vyhledal, kdyby se mu něco stalo. Já jsem Jaguár.“ Odmlčel se, jako by očekával nějakou reakci. „On ti o mně neřekl?“

„Ne. Lů je důvěryhodnej člověk. *On* u nikoho žádnej dluh mít nemusí, aby si nepouštěl hubu na špacír.“

Zalaric sklopil zrak a poté jím uhnul úplně. Z toho, že ho moje rýpnutí rozhodilo, bych se měl samolibě tetelit blahem. Ale já se cítil daleko spíš jen jako kretén. Pomáhal nám dostat se domů, Alixe podpořil při snaze najít na trzích někoho, kdo jí píchne s tím jejím tajným projektem, o kterým mi nehodlala nic říct, a k tomu zaplnil Korunčino polosmrtelný srdíčko nevidanou radostí, protože jí ukázal všechny věci, co ve Městě smrtelných za celý život nikdy neviděla. Když pomínu, že mě Zal tak strašně otravoval, působil docela v pohodě. Možná byl dokonce fajn.

„Promiň,“ vyhrkl jsem. „I ty jsi důvěryhodnej člověk.“ *Aspoň doufám.*

Trvalo mi až trapně dlouho, než mi došlo, že má Zalaric ruku stále položenou na mé hrudi. A jakmile se tak stalo, nedokázal jsem se přimět k tomu, abych mu řekl, ať ji sundá.

Odkašlal jsem si. „Takže, no... chodíš sem často?“

„Na trhy se železem? Vůbec ne.“ Paže mu klesla zpátky k boku a oba jsme se opět dali do kroku. „Zbraně mezi mé oblíbené neřesti nepatří.“

Srdce se mi sevřelo. Měl jsem chuť popadnout ho za ruku a dát si ji zpátky na prsa. Anebo ji dát někam jinam. Někam níž. Kde to bude *zábavnější*.

Ne, vyčínil jsem si. Ošklivý Taran. Moc ošklivý Taran.

Dal jsem se do klusu, abych ho dohnal. „Takže co je tvoje oblíbená neřest?“

„Většinou hedvábí. Oděvy, šperky. To, co je pro lidi jako ty běžná věc.“ Elegantně máchl rukou. „Chlapce z Lumnosu vyhostit můžete, ale Lumnos z chlapce podle všeho nikoliv.“

Sklopil jsem zrak ke svému ušpiněnému, pomačkanému oblečení. To, že vypadám jak vagabund, bych mohl svádět na týdny na cestách, ale v Lumnosu jsem na tom popravdě většinou nebyl jinak. Otec mě a Aemonna jako malé navlíkal do směšných bot a naškrobených, kousavých hadrů s tím, že jako Corboisovic princové máme povinnost stavět naše bohatství na odiv. Jen co mě však Luther před jeho krvavými tresty zachránil, na tohle pravidlo jsem se z vysoka vysral jako první. Stejně všichni věděli, že Lů je ten jediný princ, na kterém záleží. Já se toho titulu a všech nároků, co s sebou nesl, vzdal a otec s bratrem to zase vzdali se mnou.

Byl jsem na to rozhodnutí patřičně hrdý. Čím hůř jsem vypadal, tím víc se za mě styděli a to mi pak každý Spřízněnými zatracený den stálo za to žít. I kdybych k tomu jiný důvod nenacházel.

Ale někdy mi to chybělo. Taky jsem se narodil v Lumnosu, a dobře, fajn, *líbily* se mi hezký věci. Takový ty hebký a třpytivý. Ty, který by chlap jako rád mít neměl. Ty, o kterých Zal dozajista věděl úplně všechno.

„Co je tvoje oblíbená neřest?“ zeptal se.

„Asi whiskey. Jakejkoliv tvrdej chlast. A pivo. Ale víno ne. Pokud teda není whiskey, nic tvrdýho ani pivo. Pak teda i víno.“

Čekal jsem na ten pohled plný opovržení, který se objevil, kdykoliv přišla řeč na moje pití – jak lidem vždycky tak protivně zakukají koutky úst, když se vám chystají říct, že jste zoufalec, ale nakonec to neudělají ze strachu, že jim za to dáte do držky. Vídal jsem ten pohled často. U Korunky ještě ne, ale nakonec mě jím taky počastuje, až mě pozná dostatečně. Nakonec to tak udělali všichni.

V ty dny jsem obvykle pil, dokud jsem na to nezapomněl.

Zalaric se mě však zjevně nebál. Působil dojmem, že kdybych se po něm rozmáchl, ještě by se mu to snad líbilo.

Zavrtěl hlavou, až tenké zlaté řetízky, co mu zdobily ucho, tiše zacinkaly. „Neptal jsem se, jakým neřestem se oddáváš nejčastěji. Zajímá mě, jaká je tvoje *oblíbená*. Ta, díky níž jsi potom šťastnější.“ Rty se mu zkroutily. „Ta, pro kterou jsi ochotný nejvíc riskovat, jen abys ji získal.“

Láska.

Pokrčil jsem rameny. „Jaká je ta tvoje? O těch špercích a hedvábí dost pochybuju.“

„Zlato,“ pronesl prostě. „Takové, které schováš do trezoru, ne to, co nosíš na sobě.“

„Zlato?“ zopakoval jsem. „To je všechno?“

„Nedívej se na mě tak. Když si můžeš koupit, cokoliv chceš, můžeš si taky *dělat*, cokoliv chceš. Zlato otevírá všechny dveře. Každou Korunu lze podplatit tak, aby se na tebe zákony nevztahovaly. Jakmile máš dost peněz na to, abys u sebe měl za všech okolností fortoskou léčitelku, dokonce ani příroda tě nemůže zastavit. Peníze jsou svoboda, Tarane. Aspoň pro ty z nás, kdo se nenarodili se zlatou lžičkou v puse.“

Jeho poznámka mě zabořila. Ne že by se mýlil – mince rodu Corboisů mi koupily všechno, co mám, a taky mě nesčetněkrát dostaly z průseru. Ale vždycky mě o něco víc svázaly a tím, kdo mě za ty okovy tahal, kam se mu zlíbilo, byl můj otec. Pocit *svobody* mi však rodinné bohatství ještě nikdy nedalo.

„Dveře možná otevírá,“ zamumlal jsem, „ale štěstí ti nepřinese.“

„S tím nesouhlasím.“ Vzal do ruky plný měšec, jež měl připevněný u pasu, a potěžkal ho, až to zacinkalo. „Teď jsem nejbohatší a zároveň nejšťastnější.“

Na mě ale šťastně nepůsobil. Zal se ustavičně oháněl domýšlivými úšklebky a úsměvy, jenže já jsem věděl, jak moc tahle přetvářka dokáže klamat. Téměř jako bych se při pohledu na něj díval do zrcadla,

pokrouceného a sluncem políbeného. Ačkoliv se odraz v něm jevil naprосто cize, osoba za ním byla úplně jako já.

„Takže?“ pobídl mě. „Neodpověděl jsi mi. Jaká je tvá oblíbená neřest? Ne, nech mě hádat: *sex*.“

Málem jsem se zalkl. „Sex?“

„Spousta sexu.“

„Tedy, ehm...“ Přešlápl jsem z nohy na nohu a pak zase zpátky. Proč mi tak hořel obličej? Taran Corbois se při řečech o sexu *nečervenal*. Obvykle rozdál nejmíň deset dvojsmyslných vtípků denně. Dva ode mě dostala na rozloučenou Korunka, jakmile jsme ji odvedli do hostince, a další tři jsem na ni hodlal vypálit, jen co se vrátíme. Pět, pokud tam bude i Lů. Šest, pokud bude kterýkoliv z nich zpocený.

Mohl za to způsob, jakým si mě při tom Zal prohlížel. Věděl jsem, jak se muž tváří, když si vás představuje svlečeného a na kolenou. To *já* jsem ten pohled většinou rozdával, ne naopak, ale on po mně klouzal očima, jako bych mu patřil. Kurevsky mě to sralo.

Do prdele. Totálně jsem to *miloval*.

Pozvedl obočí. „Pletu se snad? Věř mi, že tě za to nesoudím, Tarane. Takový velký, pohledný muž jako ty... Kdybych si s tvým tělem mohl dělat, co chci, nikdy bych nedělal nic jiného. Nebo *hokoliv* jiného.“

Můj penis sebou cukl. „Tys mě právě oslovil ‚Tarane‘?“

Zamručel. „Přesně tak.“

„Vypil jsem snad nějaký zvětralý pivo, nebo jsi mi taky složil kompliment?“

Jeho bledě modré oči stouply k nebi a zaleskly se. „Nejsem přece slepý. Poznám krásu, když ji vidím.“ Odmlčel se a zvedl ruku, aby mi mohl z čela odhrnout vlnitý pramen neučesaných, rozevlátých vlasů. Jakmile se prsty dotkl mé kůže, cítil jsem ho *všude*. „Jsi jako diamant,“ zabroukal něžně. „Možná neopracovaný, ale stále diamant.“

Ale ne. DohajzludohajzludohajzluDOHAJZLU.

Já se zamiloval.

Hlava se mi vznesla na obláčku představ, jak ho dostat zpátky do Lumnosu. Unést ho? *Ne, Tarane. Únos je špatnej. Moc špatnej.* Možná mu něco napovídat – vymyslet si báchorku o tom, že nějaký polosmrtelný potřebuje jeho pomoc? *Ne. Až moc by se vytočil, jakmile by to prasklo.* Podplatit ho? *ANO! Dokonalý.* Zal zbožňoval zlato a já ho měl spoustu. Mohl bych mu zaplatit dost na to, abych ho přesvědčil, ať se vrátí domů, a pak mu zaplatit ještě víc, aby tam zůstal, a pak mu dál platit za různý ujetý prácičky, co by se mi dařilo sehnat, dokud by se do mě nezamíloval, a pak –

„Dvoříš se někomu?“ zeptal se a přerušil tak můj myšlenkový průjem. „Jsi s někým zasnoubený? Nebo sezdaný?“

To mě poser, je to tady. On mě taky miluje.

Vehementně jsem zavrtěl hlavou. „Ne. Ne. Jsem sám.“

„Sám.“ Odhrnul mi z tváře další neposednou vlnu a klouby prstů mi na moment spočinul na líci. Má kůže pod jeho dotekem mínila každou chvíli samovolně vzplanout. „Jak je to možné? Bohatý, pohledný Corboisovic princ?“ Přejel si jazykem přes rty a já cítil, jak se k němu nakláním. „Nechápu, jak to, že ještě nemáš druha.“

Druha.

Penis jako by mi v tu ránu znovu zamrzl v tom zasraném ledu. Odtrhl jsem se a odvrátil, aby mi nemohl vidět do obličeje. Skrývání emocí nikdy nepatřilo k mým silným stránkám, obzvlášť pokud došlo na tohle téma.

„Nechtěl jsem tě tím urazit,“ namítl.

„Já vím,“ vyšlo ze mě tiše. Stiskl jsem si kořen nosu. Místnost jako by se najednou smršťovala, začínalo v ní být příliš plno a hlučno, všechny ty lucerny mě oslňovaly. Celé okolí působilo nebezpečně ostře, jako právě nabroušený nůž. Potřeboval jsem svět otupit, aby mě zase nepořezal. „Nenabízí se v okolí něco tvrdého k pití?“

Ucítil jsem, jak mi Zalaric položil dlaň na záda, a já bych přísahal, že takové něžnosti snad ani není schopný. Ale on a Lů koneckonců pomáhali těm polosmrtelným dětem v útěku z Lumnosu, přece v sobě musel mít část, které záleží na něčem víc než jen na

zlatě. Třeba se v Zalariku Hanoverrovi skrývalo víc, než bych do něj řekl.

Nezdolná potřeba se napít náhle ustoupila. To se mi ještě nikdy nestalo. *Nikdy*. Luther se tyhle moje nálady pokoušel rozehnat všelijak: jídlem, bojem, sexem. (S ním ne, mimochodem. V rodu Corboisů k incestu docházelo, ale až k takhle blízkému ne.) Vždycky tím jenom oddaloval nevyhnutelné. Já jsem před ním dělal, že je mi fajn, a děkoval mu, že mě zase zachránil, a jen co mě Lů nechal o samotě, nic mi nedokázalo zabránit, abych ten sud zase narazil.

Ale teď, když na mě spočívala Zalarikova ruka, jsem se cítil přijatelně. Ne vyléčený, ne v pořádku, ale dost dobře na to, abych se s těma sračkama dokázal vypořádat jinak než flaškou.

„Ať už to byl kdokoliv, je blázen, že tě nechal,“ zašeptal Zalaric.

„Proč? Protože jsem bohatý?“ vyšlo ze mě hořce. „Protože jsem Corbois?“

„Ne, Tarane. Protože jsi laskavý. Po tomto světě moc podobných mužů nechodí.“ Záda mi zalil žár, jak se ke mně Zalaric zezadu přitiskl a zvedl rty k mému uchu. „A taky protože z té boule na tvých kalhotách usuzuju, že jsi ten typ muže, který by mě pro všechny ostatní rád znesvětil.“

Prudce jsem se k němu otočil čelem, tvrdý a připravený a víc než ochotný mu tu domněnku potvrdit, ale on už vyrazil pryč.

„Myslím, že tvoje sestřenice Alixe bude mít nějakou dobu na pilno,“ zavolal. „Pojď, půjdeme si mezitím užít našich lepších neřestí.“

„Znovu jsi mě oslovil Tarane,“ křikl jsem.

Ohlédl se přes rameno a v očích mu zajiskřilo. „To je ale ostuda. Příště už to nedopustím.“

Rty se mi navzdory chmurám začaly roztahovat v úsměvu. Dal jsem se do klusu, abych ho dohonal, trh se železem jsme oba opustili a vyrazili do spletitých jeskyní města Umbros. Z představy, že mě s tou žádostí o pití vezme za slovo, mě začalo prostupovat napětí. Poslední dobou se mi celkem dařilo se chlastu vyhýbat. Korunka se dostávala do průseru, kdykoliv jsem mrkl, takže bylo potřeba být ve

střehu. Pokud by se jí něco stalo ve chvíli, kdy by mi v její záchraně bránila opilot, nikdy bych si to neodpustil. A Lů by mi to neodpustil už vůbec.

Ale skrývalo se v tom i něco víc. Časem jsem si zvykl, že mě všichni berou jako toho Corboisovic prince, co všechno podělá a není na něj spoleh. Diem mě však takhle nevnímala. Když jsem pil, ona pila se mnou. Když jsem chrlil vulgární vtípky, ona mi je oplácela ještě oplzlejšími. Ale taky mě jmenovala do své rady. Chtěla mě v místnosti, kde se rozhodovalo o důležitých věcech, a jakmile došlo na boj, přála si mít mě po svém boku. Pro ni jsem nebyl ten Corbois, s nímž vyrazí na divoký tah po hospodách. Viděla ve mně někoho, kdo si zaslouží důvěru, kdo je hoden zodpovědnosti. Někoho, kdo ji nenechá ve štychu.

Mé srdce vědělo, že se plete.

Ale já jí chtěl tak strašně moc dokázat, že nikoliv.

„Hej, Zale,“ zavolal jsem přes hlučící dav v chodbě. Hustá masa lidí nás rozdělila a já musel prakticky rvát, aby mě vůbec slyšel. „Co se týče toho pití...“

„Nejdeme pít,“ křikl nazpět. Zastavil se na místě, dokud jsem ho nedohnal, poté mě chytil za ruku a ovinul si ji kolem pasu. „Nepouštěj se mě.“ A znovu vyrazil, takže mi nezbyvalo než s ním nemotorně držet krok. Sevřel jsem mu pas pevněji – možná proto, aby nás zase nerozdělili, možná proto, že se mi to líbilo. Ačkoliv do mě lidé naráželi ze všech stran, mé smysly se soustředily pouze na teplo pod mou dlaní.

Nenadálá vlna směrlosti mě přiměla přitáhnout si ho k sobě blíž. Těžko říct, jestli se mi to jenom nezdálo, ale připadalo mi, že se o mě opřel, že křivky jeho těla dokonale zapadly do těch mých. Zalaric nepůsobil jako muž, kterého je možné v jakémkoliv smyslu *držet*, pokud to sám nedovolí. Skutečnost, že mě tedy nechával držet ho takhle na veřejnosti, ve mně vyvolávala pocit moci, jaký mi nemohla přinést žádná magie ani titul.

Ukázal do temnější a mnohem méně zalidněné chodby a nechal mě, abych nám cestu k ní proklestil. Jakmile jsme zašli hlouběji,

prosté louče nahradila světla krytá vínově červeným sklem, takže nás teď zalévala tlumená krvavá záře. Mé oči měly zpočátku problém se té prudké změně přizpůsobit, ale jakmile ze stínů začaly vystupovat detaily, spatřil jsem v nich náznak pohybu: shluky osob, dvou, tři nebo víc, přitisknutých v temných koutech a pohybující se společně v pravidelném rytmu. Vzduch začaly zaplavovat vzdechy provázené opakovaným hekáním.

„Vítej na umbroských trzích s masem,“ pronesl Zalaric. „Napadlo mě, že bychom utápění žalu ve flašce mohli přeskočit a přejít místo toho rovnou mezi něčí stehna.“

Vykulil jsem oči. Do bordelu jsem ještě nikdy nezavítal. Ve městě Lumnos je královská vyhláška přísně zakazovala. Město smrtelných jich mělo hromadu a navzdory tomu, že byly techtle mechtle mezi smrtelnými a Dědici v podstatě zapovězené, mnoho smrtelných kurtizán se pohybovalo i na Dědici pořádaných večírcích. Já se však oběma vyhýbal. Měl jsem ve zvyku zabouchnout se do každého, s kým se vyspím, a představa, že bych se bezhlavě zamiloval do smrtelného, mě děsila. Pokud by na to přišel můj otec, nechal by ho zabít. A za takového budižkničemu, jako jsem já, ničí život nestál.

Ve městě Lumnos se nezávazného sexu dala sehnat spousta. Mně samotnému nebyl cizí, jen probíhal za zavřenými dveřmi palácových komnat a v opuštěných chodbách obrovských rodových sídel. Takhle okatě ho však nikde jinde nevystavovali. Prošli jsme kolem ženy, jež měla šaty stažené až k pasu a hrud' obnaženou. Stála prohnutými zády ke zdi, oči měla zavřené a pod její sukní se pohybovalo něco, co připomínalo člověka. Nedaleko od ní seděl na trůnu se saténovým čalouněním muž, jak ho příroda stvořila. Pohodlně se opíral, nohy roztažené, a v závislosti na atraktivitě vrněl ceny na každého kolemjdoucího.

„Tohle je Ryffn,“ představil ho Zal, jemuž neunikl můj vyjevený výraz. „Chtěl by ses s ním seznámit? Jsme si docela blízcí.“

Několikrát jsem si odkašlal, tváře mi hořely. „Ne, ehm, to je dobrý. Teda, vypadá dobře a tak, ale –“ Zarazil jsem se. „Blízcí? *Jak moc* blízcí?“

Zalaric vyklouzl z mého sevření a přistoupil k Ryffnovi, který se na něj zářivě usmál, jakmile ho uviděl. „Zalariku, drahoušku, neviděli jsme se celou věčnost,“ zvolal zpěvně a vstal ze svého honosného křesla. Vyměnili si vzdušné polibky na obě tváře a mužův napůl ztopořený penis Zalarika pleskl do nohy jako zapomenutá klobása.

„Dej tu věc pryč,“ vyčínil mu Zal.

Ryffn na něj mrkl. „Dřív ti to nevadilo.“

Žaludek se mi rozhoupal, jako by plaval na oleji. Nelíbilo se mi to. Vůbec se mi to nelíbilo.

Zal pokynul ke mně. „Ryffne, tohle je můj nový přítel, Topaz.“

Muž svrástil tvář, prohlédl si mě a popadl lem Zalarikovy róby, aby si zakryl rozkrok. „Zalariku, miláčku, víš, že tě zbožňuju, ale dítě? Na trzích s masem? Snažíš se na nás snad poštvat hněv Jejího Veličenstva?“

„Tady drahý Topaz není tím, kým se zdá. Šest zlatých marek za tvou diskrétnost?“

„Deset.“

„Šest.“

„Devět.“

„Pět.“

Ryffn se ušklíbl. „Tak tedy šest.“

Zalaric kývl a zakroužil zápěstím. Cítil jsem, jak se kolem mě jeho magie zavlnila, jako by mě laskala, a mně začala krev tepat v místech, kde by neměla. Ryffnovi vystřelilo obočí vzhůru a celé jeho tělo roztálo ve svůdném postoji. Ležérně se ke mně přivlnil, spodní ret skousnutý v zubech. „No tedy... To je ale podívaná. Topaz, říkáš? Opravdu vypadáš jako klenot.“

Polkl jsem. „Ehm... čau.“

Pomalou mě obešel v kruhu, a zatímco si mé tělo prohlížel, tiše, souhlasně si pro sebe broukal. Střelil jsem po Zalarikovi pohledem

plným paniky, ale on si mé rozpaky užíval. Kdykoliv jsem se ošil, jeho úsměv se ještě víc rozšířil a ruka, jíž si stínil zářivé zuby, to ani trochu nezakryla.

„Ty mě ale rozmazluješ, Zalariku,“ zavrkal Ryffn. „Víš přece, že pohlednému, statnému blondákovi nikdy neodolám.“

„Mohl bych se urazit,“ zavtipkoval Zal, „ale obávám se, že máme stejný vkus.“ Poslal mi vzdušný polibek a já jsem zaklel, když mi z toho zrůžověly uši.

Vážně právě řekl, že jsem jeho typ? Dělal mi problém se rozhodnout, co si o tom myslet. Srdce se mi z toho rozbušilo jako zběsilé, ale představa, že bych mohl stát ve stejné řadě jako muži, které si Zalaric bere do postele, mi v hrudi zanechala zvláštní, nepříjemnou bolest.

„Topaz je na trhu s masem úplně poprvé,“ vysvětlil Zal. „Napadlo mě, že bych ho tu mohl provést. Zjistit, co se mu líbí.“

„Mohl bych se mu líbit já.“ Ryffn mi položil prst na hrud' a sjel mi s ním dolů přes celý trup. „Taky mu můžu nabídnout něco draho-cenného. Ale schovávám to hodně, hodně *hluboko*.“ Zahákl mi prst za pas kalhot. „A ty jsi jistě dost *velký* na to, abys to našel.“

Zaskuhral jsem a podíval se na Zalarika. Jeho hravý výraz při pohledu na Ryffnovu ruku začínal blednout. Všiml si, že ho sleduju, a rychle nasadil napjatý, netečný úsměv. „Ryffn je docela nadaný. A nabízí velice rozumné ceny.“

Ryffn si odfrkl. „To zní, jako bych byl podle tebe levný, drahouš-ku. Všichni nemůžeme být královnini oblíbení milenci tak jako ty.“

Mé oči střelily zpátky k Zalarikovi, jenž si záměrně začal pohrávat s přezkou na svém šatu a mému pohledu se vyhýbal. „Ať už je tvá cena jakákoliv, stojí to za to. Žádný klient od tebe neodejde neuspokojený.“

Ryffin zavrtěl rameny, na tváři samolibý, polichocení úsměv. „Takže, Topazi? Chceš jít se mnou dovnitř a zahrát si na námořníky? Za pár zlatých marek ti rád vyleštím stěžeň.“

Vklouzl mi prsty do kalhot a já ho pevně chytil za zápěstí.

„Díky,“ řekl jsem, „ale nechci.“

Přimhouřil oči. Strhl ruku zpátky, prudce se otočil na patě a odusál ke svému křeslu. Cestou vrhl otrávený pohled po Zalarikovi. „Deset za diskrétnost,“ řekl a nastavil dlaň. Zal s povzdechem vytáhl z měšce komínek mincí. Ryffn je popadl, trhl rukou v jasném znamení, abychom se klidili, a plácl sebou do křesla.

Zal zavrtěl hlavou a pokynul mi, ať ho následuju. Cestou pryč jsem se tomu muži vyhnul obloukem, ale neuniklo mi, jak se mu penis našťavaně postavil, jako by mi jím ukazoval prostředník, jen o něco kreativněji.

„Ryffn odmítnutí nikdy nesnášel dobře,“ zamumlal Zal, když se mi podařilo ho dohonit. „Ve své práci je velice dobrý, ale má nechutně vznětlivou povahu. Proto je tady venku úplně sám, místo aby pracoval v jednom z cechů.“

Skouzl jsem si ret. „Takže, ehm, to, co říkal o královně Umbrosu... ty a ona jste...?“

„O svých klientech s nikým nemluším.“

„Takže je tvoje klientka. Což znamená, že jste...“

„Do toho, co spolu děláme, ti nic není.“ Břítkost v jeho hlase mě zaskočila. Jeho vřelost ochladla, což ve mně probudilo nenadálý smutek. Chtěl jsem zpátky toho Zalarika, který mě hladil po tváři a označoval mě za *diamant*.

„Líbí se ti?“ zeptal jsem se.

„Dobře mi platí.“

„Jasně. Ale, no, nevnímáš ji... však víš... necítíš k ní něco nebo tak?“

Věnoval mi takový pohled, jako bych ho požádal, aby si nechal narůst třetí varle. „Je to *klientka*.“

„Takže jsi k žádnému klientovi nikdy nic necítil? Nikdy? Vážně to pro tebe nic neznamená... prostě jenom sex za peníze?“

Zastavil a prudce se na mě otočil. „Položil bys tu samou otázku hudebníkovi nebo kuchaři? Myslíš si snad, že jsou lepší než všichni lidé tady, jen proto, že v tobě jejich práce vyvolává jiný druh rozkoše? Pokud hodláš všechny na trzích s masem soudit za to, jak si vydělávají na živobytí, pak to nehodlám –“

„Zale.“ Položil jsem mu ruce na ramena a stiskl je. „Já je nesoudím. Ani tebe. Přísahám.“

Zatěkal mi očima po tváři, jako by v ní něco hledal. Mezi obočím se mu vytvořila mělká vráska a dřív, než mi stihlo dojít, co vlastně dělám, jsem mu na ni sáhl palcem, abych ji něžně vyhladil. To gesto nás oba zaskočilo a já jsem se od něj zahanbeně odtrhl.

„Tak proč tě to zajímá?“ zeptal se Zal o něco mírnějším tónem.

Na to, abych mu přiznal pravdu, mi bylo příliš trapně, a tak jsem jen pokrčil rameny a pokračoval v chůzi. Zalaric se v tom tématu také už nepítval a místo toho mě vedl dál, dokud chodba neustoupila rozlehlé, pětistranné síni. Čtyři stěny kaňonu pokrývaly rytiny stromů v různých ročních dobách a průchody v jeho větvích dávaly nahlédnout dovnitř.

„Dvůr Hiverů,“ pronesl a ukázal ke stromu s tenkými, holými větvemi, kde si v průchodech nasvětlených ohněm hověli muži zahanlení v silné kožešině. „Dvůr Printainerů.“ Ukázal na další, s rytinami v podobě tisíců droboučkových květů, kde ženy ověšené pentlemi a pestřími krajkami se smíchem házely svěží okvětní lístky přes zábradlí. „Dvůr Estivalů.“ Kývl ke třetímu stromu, jehož interiér zakrývaly vodopády, které se tříštily o vchody v olistěné fasádě, a poté ke čtvrtému s pokroucenými, padajícími listy a obyvateli oděnými v kůži. „Dvůr Automnů. Čtyři hlavní cechy v odvětví umbroské prostituce.“

„Ke kterému jsi patřil ty?“

„Nabídky mi přišly ze všech, ale já je odmítl. Cechy jsou majetnické a handrkují se jako sourozenci. Očekávají, že k nim budou členové slepě loajální, bez otázek. Pro někoho jako já je však loajalita cesta ke krachu.“

Zamračil jsem se. Pro někoho jako já byla loajalita *vším*.

„A co tamten?“ zeptal jsem se a ukázal na pátou fasádu. Do kamene tam měli vyrytou vysokou ohnivou stěnu a jediný vstup představovaly prosté železné dveře ve spodní části.

„To je dvůr Mortellů.“ Ostražitě se na mě podíval. „Ten není pro tebe. Věř mi.“

Zavedl mě ke dvoru Estivalů, kde si mě – nebo spíš to batole, které ze mě Zal udělal – prohlédli dva svalnatí muži a zavrtěli hlavou. Stačila však tlumená výměna, diskrétní předání hrsti zlata a další zavlnění magie, jež jim ukázalo, že dítě doopravdy nejsem, a nakonec nás dovnitř pustili. Zalarika si všiml jakýsi starý známý a málem ho v bujarém přivítání povalil na zem. Nedokázal jsem určit, jestli se jedná o muže či ženu, ale jejich krátké, modře melírované kudrny rámovaly pěknou tvář zvýrazněnou tyrkysovýma očima. Tentokrát se mě Zalaric představit neobtěžoval a mně to po té nedávné interakci s jeho kamarádem ani nevadilo.

Zatímco si povídali, já si uchváceně prohlížel prostorný salon. U krajų obrovské fontány po sobě cákaly spousty krásných lidí a koupaly se v jeho mlžném oparu. Všichni na sobě měli tenké bílé tuniky, které však skrývaly jen málo, neboť jim v kombinaci s vodou a potem zprůsvitněly a lnuly ke kůži. Vzájemně se na střídačku hladili po svých lesklých tělech a vrhali vyzývavé pohledy do malých, potemnělých výklenků, jež lemovaly jasně osvětlený střed místnosti. Čas od času z některé z alkoven vyšel další pracovník, pokynul jednomu nebo více lidem u fontány a společně zmizeli ve stínech.

„Vidíš něco, co by se ti líbilo?“ pošeptal mi Zalaric za mými zády.

Nadskočil jsem a prudce se otočil. „Ne. Te-teda jo. Ale ne – nechci... všichni jsou moc –“

Zalaric se zazubil; mé znepokojení si zjevně vychutnával. A přestože jsem se mračil, jedné mé části se to líbilo. *Zbožňovala* to. Luthera takhle neškádlil, ani Diem, ani Alixe, ani nikoho z těch, koho jsme na trzích potkali. Jenom mě. Vzbuzovalo to ve mně pocit, že bych pro něj mohl být víc než pouhým klientem.

Nejsi ničím výjimečný, připomněl jsem si. Tím, že lidem dělá dobře, se živí. Proto tě sem přivedl. Aby tě někdo jiný mohl ojet.

Otřel jsem si pot z tváře a zataľ čelist. „Jo. Možná.“

Koutky očí se mu zvrásnily, jak je přimhouřil snahou mě přečíst. Řekl pár slov svému příteli, který nás vzal z hlavní místnosti a vedl nás množstvím úzkých, dveřmi lemovaných chodeb.

„Co máš rád?“ zeptal se cestou náš doprovod. „Muže? Ženy? Obojí? Nic z toho?“

„Asi muže,“ zamumlal jsem.

„Tak tedy muže,“ pronesl a prudce zabočili vlevo. „Chceš se zapojit, nebo se jen dívat?“

„Zapojit,“ odpověděl Zalaric za mě a má nálada ochladla ještě víc.

Náš průvodce se zastavil u dveří, rozmáchle je otevřel a poté ustoupil. „Pravidla znáš, Zalariku. Jakmile se rozhodnete, třikrát zaklepej a já ti je přivedu.“

Zal po něm blýskl vřelejším úsměvem, než jaký kdy věnoval mně, a zatímco mě vlekl přes práh do temnoty, došlo mi, jaký jsem idiot. Zalaric tady měl vážně dobrý život. Přátele. Milence. Práci. *Spoustu* práce, jak to tak vypadalo. Měl peníze, magii a v posteli Korunu. A navíc byl krásný. Jeho obličej se řadil k těm, které lidé zvětňují v podobě soch, aby si je doma mohli vystavit na piedestal a dívat se na ně každý den. Nepochyboval jsem o tom, že s tělem je na tom podobně, a už *vůbec* jsem nepochyboval, že s ním taky umí zacházet. Mohl by mít, kohokoliv chce.

Tak proč mě vůbec napadlo, že by mohl chtít mě?

„V rohu je postel,“ doplul ke mně ze stínů jeho hlas. Vzal mě za ruku a otřel mi ji o něco, co připomínalo kůži. „A tady je křeslo. Nic víc. Tohle je jenom pro tebe, než se rozhodneš. Jakmile si vybereš, vezmou tě někam, kde budete moct strávit nějaký čas v soukromí.“

„Skvělý,“ řekl jsem ploše.

Druhou ruku mi položil na kříž a postrčil mě ke vzdálenější části místnosti, jež se rozšiřovala v rozlehlou, kamennou jeskyni. Nahoře pramenící vodopád dole tvořil jezírko obklopené asi deseti muži. Jeden byl pohlednější než druhý, někteří se brodili mělkou vodou, jiní se opírali o kameny.

Zalaric si stoupl vedle mě, a přestože mou ruku už pustil, paží se stále lehce dotýkal té mé. Tiše hvízdal, muži jako na povel zvedli hlavy a otočili se naším směrem.

Ztuhl jsem.

„Tady nás vidět nemůžou,“ vysvětlil. „Nikdo nás tu nemůže vidět. Umbros je malý, ale i tady lidé rádi klevetí. V této místnosti si můžeš vybrat jakéhokoliv partnera a kromě vás dvou se o tom nikdo nedozví.“

„Jakéhokoliv partnera?“

Zaváhal. „Máš v hlavě konkrétní představu?“

Nedokázal jsem mu odpovědět. Na to, abych vymyslel nějakou uvěřitelnou lež, mi scházela slova, a přiznat pravdu mi bránila zbabělost. Muži v jeskyni zahájili představení pro své publikum: pro nás. Začali si šplíchat vodu na hlavu, takže jim v kapkách klouzala po kůži, nebo se opírali o kameny a propínali boky, aby dali vyniknout obdařeným rozkrokům. Jiní se ve dvojicích začali vzájemně uspokojovat rukama či ústy, aniž by spustili zrak z místa, kde jsme stáli.

Vzduch kolem mi náhle připadal příliš nehybný, příliš horký. Tunika jako by mi na lepkavé, zpoceně kůži přímo hořela. „To je tady vždycky takové horko?“

„Ano. Chtějí, abys nemohl jinak než se svléknout.“

„A taky to kurva funguje,“ zamumlal jsem a zatahal si za límec. V tom žáru mi dělalo problém i jen dýchat, natož myslet.

„Pokud nevíš, komu dát přednost, pověz mi, jaké partnery si obvykle vybíráš v Lumnosu.“

„Ty špatně.“

Jeho smích se rozlehl místností a mně z toho zašimralo v břiše.

„Na tebe musí muži stát zástupy,“ řekl.

„Muži u nás doma preferují hezké a upravené partnery. To není, ehm, úplně moje přednost.“ Odmlčel jsem se a pak vyhrkl: „Sex jsem ale už měl. Hodně. *Fakt hodně* – ale ne *zas moc*. Ne že by bylo něco jako *moc* sexu. Teda, je úplně v pohodě, pokud ty jsi ho měl hodně. V klidu. Nic mi do toho není. Můžeš si spát, s kým chceš. Nejenom se mnou. Nebo *právě* se mnou, pokud chceš. Ehm, ne že bych –“

Ozvalo se cinknutí kovu, poté tichý dopad látky na zem a já zamrzl.

„Ty ses právě...?“

„Pot ničí hedvábí,“ odvětil prostě.

Uslyšel jsem další šustění, a přestože má hlava naprosto *odmítala* myslet na to, že vedle mě Zalaric dost možná stojí nahý, můj tvrdnoucí penis nedokázal myslet na nic jiného. Nepomáhalo ani to, že si to dva muži v jeskyni právě rozdávali na kamenech a soutěžili o to, kdo bude sténat hlasitěji.

„Mohl bych ti pomoci,“ nabídl Zalaric. „Ukázat ti, jaké oblečení kupovat, jak si upravovat vlasy.“

Odfrkl jsem si. „A udělat tak mému fotrovi radost? Ne, díky.“

„Ty nemáš svého otce rád?“

„Nikdo nemá mého otce rád.“ Nakrčil jsem nos. „Až na mého bratra. Nezáleží jim na ničem než na penězích a moci a nóbl věcech. Tobě by se nejspíš líbili.“

„Proč mám pocit, že by mě to mělo urazit?“

Zazubil jsem se. „Nemělo.“

Nebylo z něj vidět ani ň, ale přísahal bych, *přísahal bych*, že se pokřiveně usmál taky.

„Jaká je tvoje rodina?“ zeptal jsem se.

„Žádnou už nemám.“

„Jasně. Jsi polosmrtnej. Do prdele, Zale. Promiň. Neměl jsem se ptát.“

„V pořádku. Má smrtelná matka zemřela v Lumnosu ještě před tím, než mě přinutili odejít, ale i tady jsem měl rodinu. Adoptivní matku. Někdy i sourozence, aspoň na čas. Některých se ujali, jiní se odstěhovali nebo zemřeli. Všichni mě svým způsobem opustili.“

V temnotě získal jeho hlas sytější tón a odhalil tak všechny drobné odstíny emocí, jež jeho přezíravý výraz prozradit nedokázal. Skrývala se v nich křivda, bolest, kterou všechny rozbité části mého já poznávaly v tom nejhorším možném ohledu.

„Je to tak lepší,“ pronesl. „Moje práce s sebou nese velká rizika. Nerad bych někoho stáhl ke dnu s sebou, pokud by se něco pokazilo.“

„Možná,“ připustil jsem. „Ale lásku potřebuje každý.“

Pleskání kůže o kůži zesílilo, jak se ke dvojici přidalo víc mužů. Krev mi začínala vřít natolik, že jsem měl pocit, jako by se mi tunika

měla každou chvíli rozpustit na kůži. Přetáhl jsem si ji přes hlavu a nechal ji s vlhkým plácnutím dopadnout na zem.

„Měl by sis vybrat partnera,“ pobídl mě Zalaric o něco hrubším hlasem. „Užít si trochu zábavy, dokud to jde.“

Někdy mi to slovo lezlo krkem. *Trochu se pobavit, nic vážného. Jedna noc zábavy, to je všechno. Nikomu o tom neříkejme – bude to taková naše soukromá zábava.* Líbilo se mi být tím chlápkem, se kterým si druhý užije, ale někdy mi připadalo, že vlastně nic víc neznamenám.

Možná za to mohlo to horko, naprostá temnota nebo to, jaký neuhasitelný oheň ve mně v posledních týdnech zažehl pohled na vzkvétající lásku mezi Lutherem a Diem, ale náhle jsem byl připravený stát se něčím víc než jen *zábavou*.

Natáhl jsem se pro něj do stínů, vzal jeho obličej do dlaní a zvedl ho k tomu svému, dokud se naše ústa a těla nestřetla. Políbil jsem ho tvrdě a – u Lumnosinejch cecků, on mi to *oplatil*. Sápal se mi po hrudi, já mu vrazil jazyk hlouběji, a přestože jsme oba byli zbrklí a neobratní a naprosto zpocení, celé to kvůli tomu naopak působilo o to víc žhavě. Nutil jsem ho ustupovat temnotou, dokud jsme oba nenarazili do zdi. Jakmile se k němu mé boky hrubě přitiskly, do stehna se mi zabořila jeho tvrdost a to vědomí mi vymazalo z hlavy veškeré myšlenky. Dokázal jsem myslet jenom na to, jak moc ho chci ochutnat, dotýkat se ho, potěšit ho a slyšet ho sténat moje jméno. Moje *pravé* jméno.

„Pokud mě oslovíš blbě, zatímco si to budem rozdávat...“, zavrčel jsem varovně.

„Tak co?“ popíchl mě.

„Tak ti tu pusu něčím zacpu, abys nemohl říkat už nic.“

Hravě mi skousl ret. „*Teddy*.“

Zvedl jsem ho do vzduchu, až se k mé hluboké nespokojenosti zasmál, a slepě klopýtal místností, dokud se mé holeně nezarazily o ostrý kraj postele. Zaklel jsem a upustil ho, našťěstí na měkkou matraci.

Rozesmál se ještě víc. „To má být všechno, *Tobiasí?*“

Začínal jsem své výhrůžky litovat. Představa, že bych ho potrestal, byla sice žhavá – tak nechutně, *zatraceně* žhavá –, ale jednu mou část

napadlo, jestli v tom není něco víc než prosté popichování. V hlavě mi pořád strašilo, jak zněl, když vyprávěl o své rodině.

„Proč to děláš?“ zeptal jsem se. „Proč mi pořád říkáš jinak, než se jmenuju?“

Začal zápasit s přezkou mého opasku. „Protože naštvaný jsi ještě hezčí.“ Začal mě líbat od pupíku dolů a já zvrátil hlavu a zasténal, protože se mi všechny myšlenky na odplatu zase vykouřily z hlavy. Dokud bude pokračovat v *tomhle*, mohl mi říkat, jak jenom chtěl.

Cítil jsem na kůži jeho úsměv. „Možná bych tě měl přimět pokleknout pro změnu já. Dát ti důvod zmeškat tu loď zpátky do Lumnosu, abys tu se mnou zůstal.“

Strnul jsem. „Ty bys chtěl, abych tady zůstal?“

„Žádný strach,“ zašeptal. „To byl jen vtip. Jsem profesionál. Vím, co tohle je. A vím, co to není.“ Pokračoval ve své činnosti, stáhl mi kalhoty přes boky a ochutnával mě níž a níž a níž.

Spustil jsem ruce. „Zale.“

„Ano, Trixie?“

Svraštil jsem tvář a s tou největší sebekontrolou, jaké se mi kdy v životě podařilo dosáhnout, se od něj odtáhl. Rozpálený vzduch okamžitě ochladl.

Povzdychl jsem si. „Nemůžeme. Ne takhle.“

Místností se rozléhalo jen zurčení vodopádu a zvuky čtyř – ne, teď už *sedmi* – souložících mužů. Snad ještě nikdy v dějinách Dědiců nenastalo trapnější ticho.

„Chceš jít někam jinam?“ zeptal se tiše. „Nebo chceš *někoho* jiného?“

„Nic z toho. Jenom... to nechci takhle.“

„Chápu.“

Všechno to hekání a pleskání a sténání – *u Merosovy skvrny*, hlasitěji by to nešlo? – doplnilo vrznutí matrace a tiché, vzdalující se kroky.

„Zale,“ řekl jsem a zašátral rukama ve tmě v marné snaze ho najít. „Můžeme si promluvit?“

Odpověděly mi jen vzdálené zvuky soulože.

Ozvala se tři rychlá ťuknutí na dveře. Jakmile se otevřely, plně oděný Zalaric jimi vyšel ven a zmizel v chodbě. „Já půjdu, on tu zůstane,“ doneslo se ke mně, jak mluví ke svému známému.

Rozběhl jsem se za ním, ale podařilo se mi narazit do toho koženého křesla a přeletět přes něj. Jen co se však má kolena střetla s podlahou, vrhl jsem se po dveřích dřív, než se stihnou zavřít. Zalarikův kamarád zalapal po dechu a odskočil, jakmile jsem ty dveře rozrazil a nemotorně se kolem něj prohnal, bez tuniky a s kalhotami staženými do půlky stehen. Ječel jsem na Zalarika, ať zastaví, on však zmizel za rohem. Zaklel jsem, upravil si kalhoty a rozběhl se za ním. Za další zatáčkou se mi podařilo zahlédnout jen rozevlátou látku a za tou následující už pouze letmý záblesk černé. Za třetí odbočkou byl pryč docela.

Přiložil jsem si ruce k ústům. „*Nechci být tvůj klient,*“ zařval jsem tak hlasitě, jak jen mi to plíce dovolily. „*A nechci být další z těch, kdo tě opustí.*“

Čekal jsem tam sám v chodbě a vydýchal sprint. A čekal. A čekal. Ze dveří začaly vykukovat tváře a na konci chodby se shluklo několik bíle oděných pracovníků, kteří si mezi sebou špitali, ale po Zalarikovi jako by se slehla zem. Pokud mě slyšel, nestačilo mu to.

Přejel jsem si dlaní přes obličej. Nenapadalo mě, kam se odsud vydat, ale jedno bylo jasné: měl bych odsud *zatraceně rychle* vypadnout. Zalaric mě tady nechal dočista nekrytého, vydaného napospas místním. Vybral jsem si náhodně jednu chodbu a s bradou skloněnou se loudal směrem k ní. Stačilo pár dalších odboček a já se ocitl dočista sám. Zastavil jsem, oči zavřené, a praštil čelem do zdi.

Jak jsem to mohl tak kurevsky posrat? Mohl jsem si to rozdat s chlapem svých snů. Teď už se mnou nikdy nebude chtít mluvit.

„Co kdybych přišel do Lumnosu?“ ozval se za mnou hlas.

Prudce jsem se otočil. Zal se opíral o zeď, paže založené na hrudi, a s téměř znuděným výrazem si prohlížel nehty, jako by se před chvílí vůbec nic nestalo.

„Řekněme, že se rozhodnu té tvé královně věřit,“ pronesl ležérně. „Třeba se rozhodnu, že je bezpečně zajet si tam na návštěvu. Možná se dokonce rozhodnu nějakou dobu zůstat. Změnil bys pak názor?“

Srdce mi v hrudi udělalo kotrmelec. „To bys udělal? Odešel bys dnes s námi?“

„Ne. V Umbrosu jsou lidé, kteří mě potřebují. Obzvláště pokud ty zkazky o válce nelžou.“

Ramena mi poklesla.

On těmi svými nenuceně pokrčil. „Ale pokud se to jednoho dne změní... rozhodl by ses jinak?“

I já pokrčil rameny ve snaze napodobit jeho vyrovnaný výraz, přestože jsem sám byl velice *nevyrovnaný* a v danou chvíli daleko spíš *odrovnaný*. „Nevím. Možná.“ Znovu jsem pokrčil rameny. Dvakrát. „To nejspíš zjistíme, až to přijde.“

Zalaric se uchechtl a odstrčil se od zdi. „To nejspíš ano. Tak pojď, Tarane. Půjdeme najít tvou sestřenici a dostaneme tě domů.“

Následoval jsem ho chodbou pryč. Hřálo mě, že jsme mezi sebou neskončili vyloženě nepřátelsky, a snažil jsem se zabránit tomu, aby mi jeho chuť, blednoucí na mém jazyku, zlomila srdce. Skutečná pravda, kterou bych odpřisáhl i bohyni Lumnos, bez příkras a debilních výmluv, byla, že Zalarikovi by stačilo počkat dvě hodiny a já bych názor změnil. S tou *sebekontrolou* a tak podobně jsem to pořád moc neuměl a po něm jsem toužil tak jako po nikom od... no, o tom se mi nechtělo moc přemýšlet. Pokud bych strávil jedinou další noc v tom samém městě jako Zalaric Hanoverre, žádné další odmítání by se nekonalo.

A pokud by se tak stalo, měl jsem obavy, že bez něj neodejdu.

INFERNO

VĚČNÉHO PLAMENE

KNIHA ČTVRTÁ

V Emarionu zuří válka. Na severu se skrývá Ophiucae, který spolu se svou armádou krvelačných smrtelných touží vyhladit všechny Dědice. Na jihu čekají v záloze Strážci Věčného plamene a plánují vzpouru, jež měla přijít už před mnoha generacemi.

Do Lumnosu se mezitím sjíždějí Koruny. V sevření dvou mocných nepřátelských stran jim nezbývá než uzavřít nezvyklé spojenectví, aby zachránily svůj lid, jenže skrývají nebezpečné tajemství. A srdce bez svého druhu spálí svět na popel, jen aby naplnilo svůj osud.

Nenávist se šíří. Naděje pohasíná. Vykvete v temnotě plamínek, jenž zalije chmurnou budoucnost světlem?

Prokletí Spřízněných: Inferno Věčného plamene vyjde na podzim 2026.

PENN COLEOVÁ je autorkou mezinárodních fantasy bestsellerů plných romantických příběhů o hrdých a bojovných ženách. Její debutová série *Prokletí Spřízněných* se prodala již do více než šestnácti zemí. Než se Coleová vydala za svým celoživotním snem psát knihy, věnovala se kariéře umělkyně a právničky. Ačkoli se narodila a vyrostla v Texasu, v současné době žije se svým manželem ve Francii, kde ji obvykle najdete, jak pojídá příliš mnoho pečiva a trollí své čtenáře na Discordu.

Chcete-li získat nejnovější informace o autorčiných vystoupeních, nových vydáních a bonusovém obsahu ze série, přidejte se k mailing listu na PennCole.com nebo sledujte [@AuthorPennCole](https://www.instagram.com/AuthorPennCole) na Instagramu, Facebooku a TikToku.

„Najdeš tu tajemství, intriky, napětí, zvraty, akci, odhodlání, politiku, zkoušku, bolest, přátelství a humor s kupou emocí. Stále mě neskutečně baví nejistota, jakým směrem příběh půjde. Samotný závěr a epilog? Co mi to děláte? Zbožňuju a potřebuju další nášup Luthera.“

IG @ZAVISLA_KNIHOMOLKA

„No ale panebože, tohle mi vytřelo zrak! Jakože jsem totálně nečekala nejen to, že by to bylo tak dobrý – bylo to tak dobrý, ale ještě mnohem lepší! První díl má dobrý, netypický základ k sérii, u kterých je těžké začít nějak originálně a jinak. To se autorce povedlo, ale neslo to s sebou určité mouchy. Ty už ale ve dvojce nejsou! Působí to jako cokoliv, jenom ne výplňkový díl, bomba! Jestli chcete lepší pochvalu, tak už asi těžko. Mnohem víc mi sedlo prostředí paláce plného intrik a hrdinka, která nám končila jako dost otravná. Jako kdyby jí to ale někdo řekl, mávnutím zázračného proutku otevřete druhý díl, a ta otrava je pryč. Je zpátky ta silná holka, která se popere s každou výzvou.

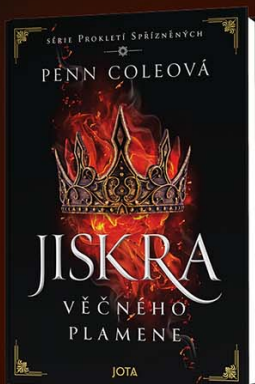
Každý se bude bát té tloušťky, ale uteklo to totálně samo. Věčně to má nějaké zvraty, a když to nemá zvraty, tak vás to baví čímkoliv jiným.

Nejsilnější prvky knihy:

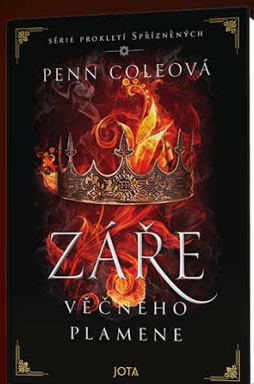
- 1) Promyšlené intriky, kterých je plný palác.*
- 2) Totálně to, co se děje mezi Diem a Lutherem. Já to milovala! To bylo kolikrát co stránka, to nějaký jejich hlod nebo stěr. Dokonalé.*
- 3) Pořád to umí mít originální a nečekané směry.“*

SÉRIE PROKLETÍ SPŘÍZNĚNÝCH

BŘEZEN 2025

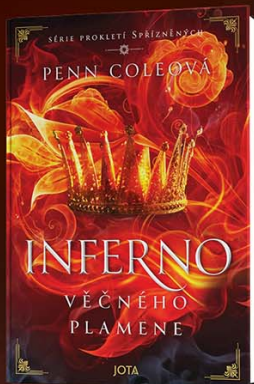
ZÁŘÍ 2025

ÚNOR 2026

PODZIM 2026

WWW.JOTA.CZ